Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 749 van 29 september 2026
in de zaak RvV X VIII

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat A. ABDUL**
Borsbeeksebrug 34/1
2600 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 1 juli 2026 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van het overdrachtsbesluit van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 2 juni 2026 (bijlage 26quater).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die *loco* advocaat A. ABDUL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaat M. DUBOIS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 16 april 2026 in België een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Aan de hand van het Visuminformatiesysteem (VIS) wordt vastgesteld dat verzoeker door Spanje een Schengenvisum geldig van 14 september 2022 tot 13 oktober 2022 werd uitgereikt.

1.3. Op basis van de Eurodac-databank wordt nog vastgesteld dat verzoeker reeds meerdere verzoeken om internationale bescherming indiende in Frankrijk, met name op 17 oktober 2022, op 25 april 2025 en op 20 juni 2025.

1.4. Op 4 mei 2026 wordt een terugnameverzoek gestuurd naar de Franse instanties. Dit verzoek wordt niet beantwoord binnen de gestelde termijn in artikel 25, lid 1 van de Verordening (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of

een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Verordening (EU) nr. 604/2013), waaruit volgt dat Frankrijk overeenkomstig het lid 2 van voormeld artikel op 19 mei 2026 de verantwoordelijke lidstaat is geworden. De Franse instanties worden hiervan op 2 juni 2026 op de hoogte gebracht.

1.5. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie neemt op 2 juni 2026 een besluit tot overdracht van verzoeker aan Frankrijk als de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Dit besluit, dat verzoeker op 3 juni 2026 ter kennis wordt gebracht, is de bestreden beslissing en luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: wet van 15 december 1980), wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam: [K.]
voornaam: [K.A.T.]
geboortedatum: […]
geboorteplaats: [...]
nationaliteit: Egypte

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

Betrokkene wordt overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat Frankrijk.

Bijgevolg wordt de betrokkene gelast zich binnen de 10 dagen te begeven naar en zich aan te melden bij de Franse autoriteiten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Frankrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 en van artikel 25(2) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer [K.K.A.] verder de betrokkene genoemd, die verklaart staatsburger van Egypte te zijn, diende op 16.04.2026 een verzoek om internationale bescherming in België in. Hij verklaarde bij de registratie van zijn verzoek reeds vingerafdrukken te hebben gegeven in Zweden en Frankrijk en reeds een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend in Zweden en Frankrijk. Bij zijn registratie legde de betrokkene geen originele reis- of identiteitsdocumenten voor.

Onderzoek van de vingerafdrukken leidde tot treffers in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van de Verordening (EU) nr. 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffers tonen aan dat de betrokkene eerder verzoeken om internationale bescherming indiende in Frankrijk op 17.10.2022, op 25.04.2025 en op 20.06.2025.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek gehoord op 30.04.2026. Hij verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. De betrokkene verklaarde verschillende familieleden te hebben die in België of een andere lidstaat verblijven: [S.N.] (neef, verzoeker in België), [K.S.] (oom, erkend in Frankrijk), [K.E.] (nicht, Zweedse nationaliteit) en [K.A.H.] (neef, Zweedse nationaliteit). Tijdens het persoonlijk onderhoud legde de betrokkene zijn rijbewijs ([…], afgegeven op […] en geldig tot […]) voor. Hij verklaarde dat zijn paspoort in beslag werd genomen door de Franse autoriteiten.

De betrokkene verklaarde Egypte op 16.09.2022 te hebben verlaten en per vliegtuig naar Frankrijk te zijn gereisd, waar hij aankwam op 16.09.2022 en bleef tot de winter 2025. De betrokkene reisde per bus door onbekende landen tot Zweden, waar hij 4 maanden verbleef. Hij reisde per vliegtuig naar Frankrijk, waar hij tot 16.04.2026 bleef. Hij reisde per auto naar België, waar hij op 16.04.2026 aankwam.

Op 04.05.2026 verstuurden onze diensten een terugnameverzoek naar de Franse instanties. Het verzoek werd niet binnen de door artikel 25(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waaruit volgt dat Frankrijk met toepassing van artikel 25(2) op 19.05.2026 de verantwoordelijke lidstaat werd. Frankrijk werd hiervan op de hoogte gesteld op 02.06.2026.

Verordening (EU) nr. 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben, en dat er in dat

opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublinverordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Frankrijk antwoordde niet op ons verzoek tot terugname d.d. 04.05.2026 en werd conform artikel 25(2) verantwoordelijk voor de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek. Frankrijk is met toepassing van artikel 18(1)a van Verordening (EU) nr. 604/2013 verplicht de betrokkene terug te nemen. Gelet op het voorgaande is in dit geval sprake van het correct toepassen van de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Indien zou worden aangehaald dat het impliciet akkoord d.d. 19.05.2026 van de Franse instanties onvoldoende waarborgen biedt, willen we benadrukken dat de terugname van de betrokkene aan Frankrijk verzocht werd met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013: Dit artikel stelt: "de lidstaat is verplicht…d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening (EU) nr. 604/2013: "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU".

Dit betekent dat het door de betrokkene ingediende verzoek om internationale bescherming het voorwerp was van een (finale) afwijzing. We wensen te benadrukken dat de vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming reeds door de Franse instanties werden onderzocht en niet gegrond werden bevonden.

We benadrukken tevens dat het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene in Frankrijk ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werden getoetst.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk "indirect refoulement" impliceert merken we op dat Frankrijk partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM en dat er derhalve kan van worden uitgegaan dat de Franse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Frankrijk sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent ook te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We zijn er ons van bewust dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Frankrijk staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Franse instanties en zo nodig bij het EHRM, en dat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Franse instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Frankrijk in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

In verband met het stilzwijgend akkoord van Frankrijk verwijzen we naar artikel 25(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013: "Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 genoemde termijn van één maand of twee weken, staat gelijk met aanvaarding van het verzoek en houdt de verplichting in om de betrokken persoon terug te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst." Dit toont duidelijk aan dat Frankrijk de verplichting heeft om de betrokkene over te nemen en te zorgen voor passende regelingen zoals onder meer effectieve toegang tot de asielprocedure in Frankrijk.

Frankrijk onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder werd er ook gevraagd of de betrokkene omwille van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaar heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013. De betrokkene verklaarde dat hij niet terug kan naar Egypte; hij verklaarde dat een burenruzie uitdraaide op de moord op zijn broer en dat dat problemen veroorzaakte. Hij verklaarde dat hij voor België koos omdat hij België graag heeft. Hij verklaarde dat hij hier gelukkig is, hij kent hier mensen; vrienden en kennissen. Verder uitte de betrokkene

verzet tegen een overdracht aan Frankrijk. Hij stelde dat hij daar al afgewezen is, dat hij daar niet terug kan proberen. Hij verklaarde dat hij het land niet goed kent en dat hij zich daar ook niet op zijn gemak voelt. Hij verklaarde dat hij de taal niet kende en zich er niet goed voelde.

Betreffende de verklaring dat hij niet terug kan naar Egypte, dient het te worden opgemerkt dat de betrokkene hier vooreerst redenen aanhaalt die slaan op het inhoudelijke karakter van de asielaanvraag waarom de betrokkene het land waarvan hij het staatsburgerschap verklaarde te bezitten of waar hij zijn gewoonlijk verblijf zou hebben gehad, zou zijn ontvlucht. Deze inhoudelijke verklaringen voor de asielaanvraag worden niet in overweging genomen in het kader van de Dublinprocedure waarbij op basis van de Dublin-III-Verordening de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag wordt vastgesteld.

Betreffende de verklaringen dat hij België koos omdat hij België graag heeft, dat hij hier gelukkig is en dat hij Frankrijk niet goed kent en er zich niet op zijn gemak of goed voelt, benadrukken we dat het niet aan de betrokkene is om zelf te bepalen in welke lidstaat zijn verzoek dient te worden behandeld. We wijzen er in dit verband nogmaals op dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en dat dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Betreffende de verklaring dat hij in België mensen – vrienden en kennissen – heeft, benadrukken we dat het feit dat de betrokkene in de ene of andere lidstaat reeds mensen kent of een netwerk heeft geen afbreuk doet aan de verantwoordelijkheid van Frankrijk. Het al dan niet hebben van een netwerk van vrienden of landgenoten is geen criterium op basis waarvan de verantwoordelijkheid in het kader van een Dublinprocedure wordt vastgesteld.

Betreffende de verklaring dat hij in Frankrijk al werd afgewezen en dat hij daar niet terug kan proberen, herhalen we dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet automatisch impliceert dat de betrokkene een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat de betrokkene na een eventuele afwijzing van het verzoek op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en desgevallend een bijhorende maatregel van bewaring, betekent niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet afdoende respecteren.

Betreffende de verklaring dat hij de taal niet kende, merken we op dat taal geen criterium is op basis waarvan de verantwoordelijkheid van een lidstaat wordt bepaald.

In het recent geactualiseerd rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database". De laatste update was op 11.06.2025 en werd geschreven door Laurent Delbos, Kenza Othmani en Sébastien Charre. Het wordt hierna AIDA-rapport genoemd, https://www.asylumineurope.org/reports/country/france. Een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier.

In het AIDA-rapport wordt gesteld dat de verzoeken van personen die in het kader van de Dublin-verordening worden overgedragen aan Frankrijk op dezelfde manier worden behandeld als andere verzoeken om internationale bescherming (AIDA-rapport p. 75: "Applications of persons returned to France under the Dublin III Regulation are treated in the same way as any other asylum applications.").

Het rapport omschrijft de situatie van aan Frankrijk overgedragen personen wel als ingewikkeld wat opvang en bijstand betreft. Het kaart aan dat aan Frankrijk overgedragen personen van de luchthaven van Parijs en Lyon zelf en met eigen middelen naar de voor hun verzoek verantwoordelijke prefectuur moeten en daarbij soms problemen ervaren om opvang te verkrijgen (AIDA-rapport p. 75).

Frankrijk kent verschillende soorten opvangstructuren: Accommodation centres for all asylum seekers (CADA), Emergency accommodation for all asylum seekers (HUDA) en Reception and administrative situation examination centres (CAES). Personen die via een Dublinprocedure worden overgedragen aan Frankrijk worden behandeld als 'gewone' verzoekers om internationale bescherming en kunnen aldus genieten van dezelfde opvangmogelijkheden met als enige uitzondering dat zij geen toegang hebben tot de CADA-centra (AIDA-rapport p. 124). Dit wil natuurlijk niet zeggen dat er geen problemen opduiken in het opvangsysteem van Frankrijk. Ondanks de toename van de opvangcapaciteit en de creatie van nieuwe soorten opvangcentra blijft het in sommige regio's moeilijk om iedere verzoeker om internationale

bescherming van opvang te voorzien en belanden ook verzoekers die recht hebben op opvang soms op straat (AIDA-rapport p. 125).

We betwisten niet dat het geactualiseerde AIDA-rapport kritische bemerkingen plaatst bij onder meer de capaciteit van en de toegang tot de Franse opvangstructuren. We zijn echter van oordeel dat het geen aanleiding biedt te besluiten dat personen – die onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen – systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren, of dat Frankrijk algeheel in gebreke blijft in het opvang bieden aan verzoekers van internationale bescherming en geen inspanningen levert om de opvangcapaciteit te vergroten. Het wijzen op het feit dat in Frankrijk, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers betekent niet dat dient te worden besloten dat de procedures voor het verwerven van internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in Frankrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het AIDA-rapport vermeldt dat verzoekers aan het werk kunnen gaan 6 maanden nadat hun verzoek werd ingediend. Het rapport stelt dat er obstakels zijn die de toegang tot de arbeidsmarkt bemoeilijken. Een obstakel is de omslachtige procedure voor het krijgen van een werkvergunning, die moet worden verworven voor een persoon aan het werk kan. Indien een persoon een beroepsopleiding wilt volgen is deze ook onderworpen aan de afgifte van een werkvergunning (AIDA-rapport p. 131 – 132). Onderwijs wordt in Frankrijk georganiseerd voor alle kinderen tot 16 jaar. Kinderen van verzoekers en verzoekers die zelf nog minderjarig zijn hebben dus recht op onderwijs en zijn eigenlijk verplicht tot het volgen van onderwijs. Voor volwassen wordt er niet standaard voorzien in onderwijs of beroepsopleiding (AIDA-rapport p. 133). Het dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat de betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Het AIDA-rapport maakt melding van het feit dat beslissingen omtrent asielaanvragen in principe binnen de 6 maanden na de asielaanvraag worden genomen in Frankrijk. Maar het rapport maakt ook melding van het feit dat deze limiet uitgebreid kan worden met 9 en maximum 12 maanden. Indien er binnen de 6 maanden geen beslissing kan worden genomen, dienen de asielinstanties de betrokkene minstens 15 dagen voor het vervallen van de deadline hierover te informeren. Er zijn echter geen consequenties verbonden aan het niet volgen van de tijdslimieten (AIDA-rapport p. 49 – 50). Verder merken we ook op dat het zeker niet te ontkennen valt dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Frankrijk, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, waardoor het feit dat de asielprocedure voor betrokkene in Frankrijk een langere tijdsduur kende geen schending betekent van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene verklaarde dat alles oké is qua gezondheid. Het AIDA-rapport over Frankrijk meldt dat asielzoekers toegang hebben tot de Franse gezondheidszorg via de universele ziekteverzekering (PUMA), dit geldt ook voor personen die via een Dublin-procedure worden overgedragen aan Frankrijk. Ook personen wiens verzoek werd afgewezen behouden hun recht op medische zorg tot 6 maanden na afwijzing. De gezondheidszorg is in de meeste Franse regio's goed toegankelijk. Sinds 2019 werd er echter een wachtperiode ingesteld voor verzoekers, sinds 2020 moet een verzoeker tenminste 3 maanden in Frankrijk verblijven alvorens hij of zij toegang krijgt tot de Franse gezondheidszorg. Dit betekent dat de gezondheidszorg in Frankrijk sinds 2020 minder toegankelijk is voor verzoekers die hierdoor vaak langer wachten om een dokter te consulteren, daarnaast maakt dit het moeilijker om snel bepaalde kwetsbaarheden te kunnen identificeren. De Franse wetgeving heeft geen specifieke voorzieningen voor psychologische hulp voor verzoekers. In theorie kunnen verzoekers via het PUMA-systeem genieten van psychiatrische of psychologische begeleiding maar ze worden vaak geweigerd door zorgverstrekkers omwille van de bestaande taalbarrières. Slachtoffers van marteling en getraumatiseerde verzoekers kunnen ook via bepaalde NGO's begeleiding krijgen, maar deze begeleiding is slechts op een beperkt aantal plaatsen beschikbaar (AIDA-rapport p. 134 – 136). Hoewel het rapport melding maakt van bepaalde obstakels in de toegang tot gezondheidszorg in Frankrijk leidt dit geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een

overdracht aan Frankrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Frankrijk verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening (EU) nr. 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. De uitwisseling van informatie conform artikel 32 is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Frankrijk geen gevolg zou geven aan eventueel conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt niet aannemelijk gemaakt.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Frankrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

De Franse autoriteiten worden tenminste 10 werkdagen vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Indien betrokkene zich niet aanbiedt bij voormelde autoriteiten binnen de opgegeven termijn, behoudens verlenging ervan op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, zal op grond van artikel 51/5,§4, tweede en derde lid van de wet van 15 december 1980, de Dienst Vreemdelingenzaken overgaan tot een vasthouding met het oog op de gecontroleerde overdracht van betrokkene aan de verantwoordelijke lidstaat."

2. Over de rechtspleging

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gaat, overeenkomstig artikel 2.59 van de RvV-wet, over tot een onderzoek ex nunc wanneer – zoals in casu – het beroep is gericht tegen een overdrachtsbesluit.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Na een theoretische toelichting zet hij zijn middel uiteen als volgt:

"*Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat ten aanzien van Frankrijk niet van het interstatelijk vertrouwensbeginsel uitgegaan kan worden. Immers, er is in Frankrijk sprake van systeemfouten in het opvangsysteem, hetgeen verweerder niet zomaar kan ontkennen. In dit verband wordt verwezen naar het AIDA-rapport 'Country Report: France, 2024 Update' van juni 2025, p. 122-125.*
Hetzelfde wordt bevestigd in de meest recente versie van het voormeld rapport van mei 2026:
"The number of asylum applicants without material reception conditions is an increasingly important and worrying issue. If we compare the number of asylum applications pending at the end of 2025 according to Eurostat (153,090) and the number of asylum applicants benefitting from reception conditions at this date (90,536 persons in total at the end of December 2025 according to OFII),660 this means more than 60,000 asylum applicants do not have reception conditions in Franc" (p. 124).
Het indienen van klachten bij de Franse autoriteiten omtrent de opvangproblemen levert niet op. Hierbij wordt verwezen naar o.a. het arrest van het EHRM van 8 december 2022, in de zaak M.K. e.a. tegen Frankrijk, EHRM:ECLI:CE:ECHR:2022:1208JUD003434918.
In de praktijk worden de opvangproblemen in Frankrijk dus alleen maar groter en de wetgeving hieromtrent wordt alleen maar strenger.

Verder dient er benadrukt te worden dat de toegang tot de gezondheidszorg in Frankrijk beperkt is. Dit wordt bevestigd door het AIDA-rapport 'Country Report: France, mei 2026 (p. 140):
"The asylum applicant must submit documentary evidence of the 3-month residence requirement, the legality of their stay in France, their marital status and the level of their resources. As a result, during this 3-month period asylum applicants cannot see a doctor for free, except in hospitals in case of emergency, which means a postponement of treatment"
In casu dient er benadrukt te worden dat verzoeker ziek en zorgbehoevend is (zie stuk 3) Verzoeker wordt heden behandeld verzorgd door het Belgisch zorgsysteem . Deze mogelijkheid werd hem helaas niet aangeboden in Frankrijk.
De gezondheidstoestand van verzoeker niet toelaat om drie maanden lang zonder behandeling/verzorging te blijven.
Het gratis PUMA-systeem waarvan in de bestreden beslissing sprake, is niet waterdicht. Immers, in de praktijk aarzelen dokters in Frankrijk om afspraken te maken voor asielzoekers of deze te behandelen.
"Finally, some of the problems with regard to medical care are not specific to asylum applicants. Some doctors are reluctant to receive and treat patients who benefit from the AME or PUMA and tend to refuse booking appointments with them762 even though these refusals of care can in theory be punished" (p. 141).
Kortom, het komt erop neer dat asielzoekers het slachtoffer zijn van de tekortkomingen in het gezondheidsysteem in Frankrijk:
"Lastly, asylum applicants are affected by general shortcomings of the healthcare system, with "social and regional inequalities", and saturation of emergency" (p. 141).
Gelet op alhetgeen voorafgaat, in het bijzonder de nood van verzoeker aan een ziekteverzorging, is het niet uitgesloten dat verzoeker in geval van overdracht aan Frankrijk aan een onmenselijke behandeling onderworpen zal worden, hetgeen een schendig van art. 3 EVRM uitmaakt.
Tot slot verwijst verzoeker naar een vaste rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) waarbij werd geoordeeld dat de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst dienen te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, § 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, § 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, § 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, § 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).
Verder oordeelde het Hof dat het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld dient te worden op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij dus, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenla, §§ 293 en 388).
In casu werd er geenszins ingegaan op de gezondheidsproblemen van verzoeker.
Uit al hetgeen voorafgaat, blijkt dat verwerende partij nagelaten heeft rekening te houden met de fysieke integriteit van verzoekster die, ongetwijfeld, in geval van terugkeer in het gedrang zou komen. Verweerder is daarom onzorgvuldig geweest bij het nemen van de bestreden beslissing. De onzorgvuldigheid van verweerder resulteert in de schending van art. 3 EVRM samen met het zorgvuldigheidsbeginsel."

3.2. De Raad benadrukt dat het besluit van een lidstaat om een verzoeker om internationale bescherming over te dragen aan de lidstaat die in principe verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming, een onderdeel vormt van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarbij het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten van fundamenteel belang is. Verweerder moet dus uitgaan van dit interstatelijk vertrouwensbeginsel dat is gestoeld op het vermoeden dat de behandeling van een vreemdeling in de aangezochte lidstaat in overeenstemming is met de bepalingen van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het EU-Handvest), het Vluchtelingenverdrag en het EVRM. Echter, dat vermoeden is weerlegbaar, en elke overdracht is uitgesloten wanneer er ernstige en aantoonbare gronden zijn om aan te nemen dat de betrokken persoon een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen, in strijd met artikel 4 van het EU-Handvest. Deze bepaling komt overeen met artikel 3 van het EVRM, en de betekenis en reikwijdte van beide artikelen zijn, krachtens artikel 52, lid 3 van het EU-Handvest, dezelfde (HvJ 19 maart 2019, Jawo, C 163/17, punten 80-81, 83- 87 en 91).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ) stelde in het arrest "*Jawo"* van 19 maart 2019 (zaak C-163/17) dat de tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid moeten bereiken voordat er sprake is van een risico op schending van artikel 4 van het EU-Handvest, waardoor er niet meer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Deze bijzonder hoge drem-pel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (punt 92).

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering of overdracht door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 96). De gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer dienen een minimumniveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van deze verdragsbepaling te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, *Kudla v. Polen*, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219-220, EHRM, *Mohammed v. Oostenrijk*, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

In deze context moet er nog op worden gewezen dat verweerder rekening moet houden met relevante en objectieve informatie waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. Het komt verder aan verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad t. Bulgarije, § 99, punt (b)).

3.3. Uit het bestreden overdrachtsbesluit blijkt dat verweerder zich bewust was van zijn verplichtingen inzake het onderzoek naar het reële risico op onmenselijke of vernederende behandelingen en op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht in het licht van de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU-Handvest. Hij heeft daarbij gewezen op de verdragsrechtelijke en Europeesrechtelijke verplichtingen van Frankrijk en de rechtspraak van het EHRM en het HvJ die ter zake de ijkpunten vormen. Verder heeft hij rekening gehouden met de verklaringen van verzoeker tijdens zijn horen op 30 april 2026 en met het in de bestreden beslissing vermelde "*rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database"",* met laatste update op 11 juni 2025 (hierna: het AIDA-rapport).

Op grond van al deze informatie en na een uitgebreide motivering – luidens dewelke hij niet blind is gebleven voor de tekortkomingen van het Franse systeem – is verweerder tot de conclusie gekomen dat niet blijkt dat de situatie in Frankrijk "*dermate problematisch is dat een overdracht aan Frankrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben*".

Het komt aan verzoeker toe om de analyse van verweerder met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

3.4. Verzoeker betoogt allereerst dat er ten aanzien van Frankrijk niet kan worden uitgegaan van het interstatelijke vertrouwensbeginsel, gelet op systeemfouten in het opvangsysteem. Hij verwijst hiervoor naar het in de bestreden beslissing gehanteerde AIDA-rapport van juni 2025, dat volgens hem bevestiging vindt in de recente update van dit rapport van mei 2026 waarin er nog steeds sprake van is dat eind 2025 op een totaal van 153.090 hangende beschermingsverzoeken meer dan 60.000 verzoekers geen opvang genoten. Hij stelt dat de opvangproblemen alleen maar erger worden en dat de wetgeving hieromtrent steeds strenger wordt. Onder verwijzing naar een arrest van het EHRM van 8 december 2022 stelt hij nog dat het indienen van klachten bij de Franse autoriteiten omtrent de opvangproblemen niets oplevert.

Er wordt niet ontkend dat zowel het AIDA-rapport van juni 2025 als het AIDA-rapport van mei 2026 – dat kan worden teruggevonden via een link in de bestreden beslissing – kritisch zijn over de opvangsituatie in Frankrijk. Verweerder ontkent deze problematiek evenwel niet. Hij wijst er op genuanceerde wijze op dat het in bepaalde regio's moeilijk is om iedere verzoeker van opvang te voorzien en dat daardoor ook sommigen op straat belanden. Hij stelt evenwel dat hieruit niet kan worden afgeleid dat personen systematisch geen toegang krijgen tot opvang of dat Frankrijk algeheel in gebreke zou blijven opvang aan te bieden en geen

inspanningen zou leveren om de opvangcapaciteit te vergroten. In dit verband stelt de Raad ook vast dat de bevindingen van zowel het AIDA-rapport van juni 2025 als dit van mei 2026 in dezelfde lijn liggen. Hieruit blijkt dat een ruime meerderheid van de verzoekers om internationale bescherming die recht hebben op opvang ook daadwerkelijk worden opgevangen. Door louter nog eens op de gekende problemen te wijzen, die verweerder in rekening bracht, toont verzoeker nog niet aan dat de conclusie die verweerder hieruit trok onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is.

Verzoeker verwijst doorheen zijn betoog in het verzoekschrift ook louter naar algemene informatie betreffende problemen van opvang voor verzoekers om internationale bescherming en Dublinterugkeerders in Frankrijk, die hij niet of nauwelijks op zijn eigen persoon betrekt. Om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken, dient verzoeker aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waaraan hij wordt overgedragen een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker al meerdere procedures om internationale bescherming heeft doorlopen in Frankrijk en hier ongeveer drie jaar heeft doorgebracht. Er blijkt niet dat verzoeker tijdens deze periode ooit problemen had op het vlak van opvang. Tijdens het Dublininterview van 30 april 2026, dat zich in het administratief dossier bevindt (stuk 43), werd verzoeker specifiek gevraagd of hij "*redenen [heeft] met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die een verzet om [zijn] overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor [zijn] verzoek om internationale bescherming […] zouden rechtvaardigen?*". Voor Frankrijk heeft verzoeker hierop het volgende geantwoord: "*Ik ben daar al afgewezen, ik kan daar niet terug proberen. Ik ken het land niet goed en ik voelde me daar niet op mijn gemak. Ik kende de taal niet en voelde me er niet goed*" (vraag 39). Hij gaf aldus helemaal niet aan dat hij in Frankrijk ooit enig vermeldenswaardig probleem op het vlak van opvang kende. Hij verklaarde integendeel dat hij van september 2022 tot 1 april 2026 in Parijs in een huurwoning heeft verbleven (vraag 32), wat maakt dat hij er steevast onderdak had. Verzoeker neemt ook niet concreet de moeite om aan te tonen dat dit anders zou liggen indien hij in uitvoering van de bestreden beslissing dient terug te keren naar Frankrijk. Verzoekers verwijzing naar een enkel arrest van het EHRM dat reeds teruggaat tot 8 december 2022 is niet van aard afbreuk te kunnen doen aan deze beoordeling.

3.5. Verder betoogt verzoeker dat de toegang tot de gezondheidszorg in Frankrijk beperkt is, waarvoor hij opnieuw verwijst naar het AIDA-rapport van mei 2026. Hij benadrukt dat hij "*ziek en zorgbehoevend*" is, waarvoor hij verwijst naar zijn stuk 3 bij het verzoekschrift, met name een medisch voorschrift. Hij stelt dat hij wordt behandeld in België en dat hem deze mogelijkheid niet zal worden geboden in Frankrijk. Hij stelt nog dat zijn gezondheidstoestand het hem niet toelaat om drie maanden lang zonder behandeling of verzorging te blijven. Hij is dan ook van oordeel dat hij een risico loopt op een onmenselijke behandeling bij een overdracht aan Frankrijk. Dit des te meer omdat er volgens hem in de bestreden beslissing niet is ingegaan op zijn gezondheidsproblemen en verweerder dus geen rekening heeft gehouden met zijn fysieke integriteit die, in geval van een terugkeer, in het gedrang zal komen.

Allereerst wordt vastgesteld dat – zoals ook wordt opgemerkt in de bestreden beslissing – verzoeker in zijn Dublininterview van 30 april 2026 werd gevraagd naar zijn gezondheidstoestand en naar een eventuele opvolging door een arts in België of nood aan medicijnen. Verzoeker beperkte er zich echter toe te verklaren dat "*alles […] oké [is]"* (vraag 38). Hij reikte voor het nemen van de bestreden beslissing geen enkel element aangaande zijn gezondheidstoestand aan dat zijn overdracht aan Frankrijk in de weg zou kunnen staan. Aldus kan hij ook niet dienstig aanvoeren dat verweerder in de bestreden beslissing onterecht niet is ingegaan op zijn gezondheidsproblemen.

In zoverre verzoeker thans alsnog gewag maakt van gezondheidsproblemen, wijst de Raad er op dat uit de rechtspraak van het HvJ, meer bepaald het arrest van 16 februari 2017 in de zaak C.K. e.a. (C-578/16PPU), volgt dat in de situatie van een verzoeker met een ernstige mentale of lichamelijke aandoening de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat slechts is verhinderd in de uitzonderlijke situatie waarin de overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene die een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest inhoudt (punten 70 en 73 e.v.).

Ook het EHRM hanteert, wat betreft vreemdelingen die zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van bestemming om hun verwijdering tegen te houden, een hoge drempel en oordeelt dat enkel "*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*", een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn

(EHRM 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42). Uit het arrest Paposhivili (EHRM 13 december 2016 (GK), nr. 41738/10, § 183) blijkt dat onder deze uitzonderlijke gevallen worden begrepen, enerzijds situaties van verwijdering van ernstig zieke personen bij wie er sprake is van een onmiddellijk en nakend levensgevaar, en anderzijds situaties van verwijdering van ernstig zieke personen bij wie er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of een aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland.

Verzoeker betoogt in zijn middel dat hij "*ziek en zorgbehoevend*" is en dat hij geen behandeling zal kunnen verkrijgen in Frankrijk. Hij laat echter na om te preciseren aan welke aandoening hij lijdt en op welke wijze hij zorgbehoevend is. Hij legt bij zijn verzoekschrift wel een elektronisch voorschrift van 30 juni 2026 voor "*Duovent*", een puffer, voor dat hij tweemaal daags dient te gebruiken. Ondanks zijn blote beweringen dat hij niet drie maanden zonder gezondheidszorg kan, ligt geen enkel medisch stuk voor dat er op wijst dat zijn gezondheidssituatie in gevaar zal komen bij zijn overdracht aan Frankrijk of dat sprake kan zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand die een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest inhoudt.

Daarenboven merkt de Raad op dat verweerder in de bestreden beslissing wel degelijk nog is ingegaan op de toegang tot de gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk. Zo wijst verweerder er op dat verzoekers toegang hebben tot de Franse gezondheidszorg via de universele ziekteverzekering (PUMA) en dat ook afgewezen verzoekers hun recht op medische zorg tot zes maanden na de afwijzing behouden. Hij stelt dat de gezondheidszorg in de meeste Franse regio's goed toegankelijk is. Hij houdt rekening met de wettelijk verankerde wachttijd van drie maanden voor volledige toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers in Frankrijk, wat maakt dat verzoekers vaak langer moeten wachten om een dokter te consulteren. Hij besluit dat *"[h]oewel het rapport melding maakt van bepaalde obstakels in de toegang tot gezondheidszorg in Frankrijk leidt dit geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Frankrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben."*

Aan de hand van het AIDA-rapport van mei 2026 wijst verzoeker er op dat hij tijdens de wachttermijn van drie maanden geen gratis dokter zal kunnen zien, tenzij wanneer het dringende medische zorg betreft, en dit tot gevolg heeft dat behandelingen worden uitgesteld. Nog benadrukt hij dat het systeem van de universele ziekteverzekering niet waterdicht is, nu sommige artsen in de praktijk terughoudend zijn om afspraken te maken voor personen die hiervan genieten of deze te behandelen. Aan de hand van dit rapport wijst hij op sociale en regionale ongelijkheden in het gezondheidssysteem en een overbelasting van de spoeddiensten.

Zoals blijkt uit de voorgaande bespreking is verweerder echter niet blind gebleven voor de problemen die zich nog stellen op het vlak van de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming en Dublinterugkeerders in Frankrijk. De informatie hierover in het AIDA-rapport van mei 2026 verschilt ook niet wezenlijk van de informatie hierover in het AIDA-rapport van juni 2025. Aan de hand van de aangehaalde informatie toont verzoeker andermaal nog niet aan dat verweerder onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelde waar hij zich op het standpunt stelde dat de problemen die zich nog voordoen niet van aard zijn dat verzoekers in Frankrijk een ernstig en reëel risico lopen op behandelingen in strijd met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU-Handvest. Hieruit blijkt hoegenaamd niet dat verzoekers verstoken blijven van noodzakelijke medische zorg. Er geldt dan wel een wachttermijn van drie maanden voor de universele ziekteverzekering, maar – zoals verzoeker erkent – kunnen verzoekers wel vanaf het begin dringende gezondheidszorg genieten. Dergelijke dringende gezondheidszorg, die gegarandeerd blijkt te zijn in Frankrijk, is er net op gericht om ervoor te zorgen dat personen niet terecht zullen komen in situaties die als onmenselijk of vernederend kunnen worden beschouwd en beoogt te verzekeren dat de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM niet wordt bereikt. Het gegeven dat er praktische moeilijkheden zijn voor de toegang tot de gezondheidszorg, bijvoorbeeld op het vlak van de mogelijkheid om tolken in te schakelen of een overbelasting van de spoeddiensten, betekent ook niet dat hiertoe geen mogelijkheid is.

Verzoeker maakt met zijn kritiek aldus niet aannemelijk dat genoemde zeer hoge drempel is bereikt, nu geen medische attesten of andere specifieke documenten voorliggen die wijzen op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidstoestand bij overdracht aan Frankrijk en er evenmin aanwijzingen zijn dat hij in Frankrijk geen noodzakelijke medische zorgen zal kunnen verkrijgen.

3.6. Verzoeker toont met zijn kritiek niet aan dat verweerder ten aanzien van Frankrijk niet langer kan uitgaan van het interstatelijke vertrouwensbeginsel. Hij maakt noch een schending van artikel 3 van het EVRM noch een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.

3.7. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.8. De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden, conform artikel 1.9, tweede lid van de RvV-wet, in één keer afgedaan en verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op negenentwintig september tweeduizend zesentwintig door:

I. CORNELIS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A. DECUYPER,	toegevoegd griffier.
De griffier,	De voorzitter,
A. DECUYPER	I. CORNELIS